

διάδημα! Δύο πόλεις ἐκατέρωθεν τοῦ Πηγεῖοῦ νὰ στέφωσι τὴν μαγευτικὴν διασφάρα τῶν Τερμῶν!

Μᾶς εἶπον ὅτι ὀλίγον ἄνωθεν τῶν πρώτων ἐρείπιων ὑπάρχον ἐρείπια καὶ ἄλλου μεγαλειτέρου ναοῦ. Δὲν εἶχομεν τὴν γενναϊότητα νὰ προχωρήσωμεν, διότι ἐντός τῆς φλογερᾶς θερμότητος, διότι ἦτο σχεδὸν μεσημβρία, τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐμποδίων, ἦτο φόβος μήπως κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ταράξωμεν τὴν ἡσυχίαν κανενὸς ὄψεως εἰς τὸν ὅποιον πολὺ ἀκριβᾶ θὰ ἐπληρώνομεν τὴν ἀδιακρισίαν μας.

Ἐν τούτοις ἀναμένουσα παρὰ σοῦ κανένα μεγάλο εὖγε διὰ τὰς ἀρχαιολογικὰς γνώσεις μου, στὸ πείσμα τοῦ Κωνσταντινίου, ὅστις χαρειακάως μειδιᾷ εἰς τὰ θυμιάματα, ὡς τὰ λέγει, τοῦ ἀκριβοῦς θαυμασμοῦ!!

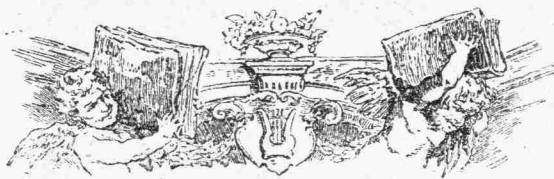
Σὲ ἀσπάζομαι ἐγκαρδίως.

Ἡ ἀδελφή σας
ΑΜΑΛΙΑ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Η ΕΠΙ ΤΙΝΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

Πολὺς λόγος ἐγένετο ἐσχάτως περὶ τινος χωρίου τοῦ κατὰ Λαυκάκ Εὐαγγελίου. Τὸ ὑπὸ συζητήσιον τοῦτο χωρίον εἶνε τὸ ἐξῆς. «Πλὴν ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανεῖζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες». Σημειοῦμεν τὴν μετοχὴν ἀπελπίζοντες διότι αὕτη ἐγέννησε τὸ σκάνδαλον, ἕνεκα τῆς περιεχομένης ἀντιφάσεως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίης καὶ πρὸς τὰ προηγουμένως ρηθέντα. Ἐπεχείρησαν λοιπὸν τινὲς νὰ διορθώσωσι τὸ καίμενον μεταβάλλοντες τὸ ἀπελπίζοντες εἰς τὸ ἀντελπίζοντες. Ἄλλ' ἄλλοι παρετήρησαν ὅτι περιττὴ καθίσταται πᾶσα διορθωσις, διότι ἡ πρόθεσις ἀπὸ δὲν ἔχει τὴν κοινὴν διδομένην εἰς τὸ ρῆμα τοῦτο σημασίαν, ἀλλὰ τὴν σημασίαν ἣν ἔχει εἰς διάφορα ἄλλα ῥήματα, ὡς λόγου χάριν εἰς τὸ ἀπολαυβάνω, ἀποδέχομαι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὥστε κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους τὸ μηδὲν ἀπελπίζοντες ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ μηδὲν ἐλπίζοντες. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη οὔτε τὴν μετοχὴν νὰ μεταβάλωμεν, οὔτε ἀπὸ τῆς προθέσεως ἀπὸ ν' ἀφαιρέσωμεν τὴν σημασίαν ἣν ἔχει ἐν τῷ ῥήματι ἀπελπίζω. Τῷ ὄντι δὲ ἐὰν προσέξωμεν εἰς τὴν ἐπομένην φράσιν τοῦ Εὐαγγελίου: «καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς», θὰ πεισθῶμεν ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ ὅλου οὐδὲν ἔχει τὸ ἀντιφατικὸν καὶ παράλογον. Πρὸς πλειοτέραν κατανόησιν τοῦ πράγματος, ἄς παραθέσωμεν ὀλίγηρον τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἔλεγε: «Καὶ ἐὰν δανεῖζετε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; Πλὴν ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανεῖζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες καὶ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς». Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ἐδίδασκε ν' ἀγαπῶμεν καὶ ἀγαθοποιῶμεν καὶ νὰ δανεῖζωμεν τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, νὰ μὴ ἀπελπίζώμεθα δὲ παντάπασιν, διότι ὁ μισθὸς ἡμῶν ἔσται πολὺς, ποῦ; ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐξέφρασεν ἄλλοτε ὁ Ἰησοῦς εἰπὼν: «ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει Θεῷ». Οὕτω πως νομίζω, ἐὰν μὴ ἀπατῶμαι, λυεταί φυσικῶς καὶ λογικῶς τὸ ζήτημα.

Γ. Μ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἡ Δις Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει διακεκριμένη διηγηματογράφος, ἐξέδωκεν ἐσχάτως εἰς ἰδιαίτερον τεύχος νέον αὐτῆς ἐκτενὲς διήγημα, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡμερολόγιον τῆς Δοσ Λεσβίου». Εἶνε γραμμὴν εἰς γλῶσσαν ἀπλῆν, μὲ τὴν συνήθη τρυφερότητα, ζωὴν καὶ χάριν, ἡ ὅποια διακρίνει ὅλα τὰ ἔργα τῆς Δοσ Παπαδοπούλου.

— Ὁ γάλλος φιλόλογος Ὡθέρτ ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Ἡρόδοτος ὡς ἱστορικὸς τῶν Μηδικῶν πολέμων» ἐν ᾧ πειρατὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸν πατέρα τῆς ἱστορίας, τῆς ἐπὶ ψευδολογίᾳ μομφῆς, τὴν ὅποιαν κατὰ τοὺς ἀρχαίους καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους, πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν καὶ τῶν κριτικῶν τῶ προσήψαν. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν γαλλικὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων» νὰ γράψῃ ἄρθρον διὰ τοῦ ὁποίου τὴν εὐθύνην τῶν ὑπερβολῶν, τὰς ὁποίας προφανῶς περιέχουν τὰ ἱστορήματα τοῦ Ἡροδότου, ζητεῖ νὰ ἐπιρρίψῃ εἰς τοὺς εὐφαντάστους Ἕλληνας, τοὺς παραστήσαντας εἰς τὸν πιστῶς μεταγράψαντας ἱστορικὸν τὰ πράγματα ἠξυμμένα καὶ ἠλλοιωμένα.

— Ὑπὸ τοῦ γάλλου ποιητοῦ Ἰακώθου Νορμὰν ἐξεδόθη συλλογὴ μικρῶν σατυρικῶν ποιημάτων ἐπιγραφομένη «La Muse qui trotte». Πρόλογον εἰς τὰ χριτωμένα ταῦτα στιχογραφήματα, τὰ ἄνευ κακίας σατυρίζοντα, ἔγραψεν ὁ Σουλλὺ Προυδὼμ. Δι' αὐτῶν, λέγει, ἡ σατυρικὴ ποίησις ἀποκτῆ ποσόν, τοῦ ὁποίου δὲν ἐθεωρεῖται μέχρι τοῦδε ἐπιδεκτικὴ: τὴν χάριν.

— Δίαν ἐνδιαφέρον βιβλίον περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας καὶ ἰδίᾳ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ λατρείας, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ὁ Βίκτωρ Βεράρ. «Οἱ αἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες παρέλαβον πολλοὺς τῶν θεῶν αὐτῶν καὶ θεαινῶν ὡς καὶ τῶν περὶ αὐτῶν μύθων παρὰ τῶν σημιτικῶν λαῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν Φοινικῶν, εἶνε ὑπόθεσις, τὴν ὅποιαν ὑπεστήριξαν ἄλλοτε ὁ Κουρτίος καὶ ὁ Γκροῦππε ἐν Γερμανίᾳ καὶ ὁ Κλερμὼν-Γκωννὼ ἐν Γαλλίᾳ. Τὴν ὑπόθεσιν ταύτην διὰ νέων τεκμηρίων ὑποστηρίζει ἡδὲ ὁ Βίκτωρ Βεράρ, καὶ ἰδίᾳ διὰ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀνευρεθέντος ἱεροῦ τοῦ Λυκείου Διός, τὰ τῆς λατρείας τοῦ ὁποίου, καθὼς ἀποδεικνύει ὁ συγγραφεὺς, φέρουν εὐδιάκριτον τὸν συριακὸν χαρακτῆρα καὶ μαρτυροῦν περὶ τῶν σχέσεων τῶν ἀρχαίων τούτων Πελασγῶν πρὸς τοὺς Φοινίκας, αἱ ὁποῖαι μεγάλῃ ἐπ' αὐτῶν ἔσχον ἐπίδρασιν.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ «Γερουσία τῶ 1894» ὁ Ἀλφόνσος Βερτρὰν συμπεριέλαβεν εἰς ἓνα τόμον τὰς βιογραφίας πάντων τῶν ἐξόντων πολιτικῶν καὶ ρητόρων, τῶν παρακαθημένων σήμερον εἰς τὴν γαλλικὴν Γερουσίαν. Τὸ βιβλίον τοῦ Βερτρὰν περιέχει πλείστα πληροφορίας ἀγνώστους, διαπνέεται δὲ ὑπὸ ζηλευτῆς φιλαλληθείας ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

— Ἡ κυρία Ἐδγάρ Κουνέ, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως βιβλίον ἐπιγραφόμενον «Τί λέγει ἡ μουσικὴ». Δὲν εἶνε μελέτη ἐπιστημονικὴ, οὐδὲ κριτικὴ τῶν διαφόρων μουσικῶν σχολῶν. Ἀπλούστατα ἡ κυρία Κουνέ διερωτῶναι τὸ ὅ,τι αἰσθάνεται αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἐκ τῆς μουσικῆς, ὅ,τι λέγει εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἡ μελωδίᾳ. Συγγραφεὺς εὐγλωττος καὶ πλήρης φαντασίας, περιέγραψε ποιητικώτατα